

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

ANN
LETHBRIDGEOVÁ

Pro hraběte nevhodná

ANN LETHBRIDGEOVÁ

PRO HRABĚTE
NEVHODNÁ

PŘEKLAD

JANA A. HORÁČKOVÁ

Milá čtenářko,

po přečtení některého z únorových titulů si, doufám, poopravíte mínění o anglické šlechtě devatenáctého století. Nebyli to jen povýšení a odtažití šlechtici, kteří se sami ani nedokázali ustrojít či umýt a kteří se neobešli bez zástupů sloužících. I mezi nimi se vyskytly výjimky, lidé, kteří sice měli titul, ale zároveň zvládali i nějakou profesi. To je případ i hrdiny povídky Nedosazitelná Kitty, který se vyučil architektem a jemuž je zahálčivý způsob šlechtického života hodně proti mysli. Abychom byli spravedliví: hrdina se o svém šlechtickém původu dozvěděl až po třicítce a pro jeho další život to ovšem znamenalo pořádné zemětřesení...

Druhá povídka, která je zároveň druhým dílem minisérie Westramské vdovy, nese název Pro hraběte nevhodná. A oba hrdinové, jak lady Petra, tak nový hrabě Longhurst se práce nebojí. Hrabě, který zdědil panství v hrozivě zanedbaném stavu, se pouští do prací jako je sekání trávy, orání, stěhování nábytku a podobně. Samozřejmě že ho k tomu vede neutěšený stav financí, ale s podporou půvabné a praktické vdovy lady Petry, mu jde všechno lehčeji. Oba si však uvědomují, že navzdory vzájemné přitažlivosti, je chudá lady Petra pro hraběte nevhodná...

Nebyly by to mé romance, aby se nakonec všechny zapeklitosti nevyřešily. Přeju Vám pěkné čtenářské zážitky.

S láskou

Váš Harlequin

Ann Lethbridgeová

**PRO HRABĚTE
NEVHODNÁ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
An Earl for the Shy Widow

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Jana A. Horáčková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2019 by Michèle Ann Young
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-157-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-158-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-159-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Září 1813

Do malého salónu ve Westram Cottage svítilo příjemné podzimní slunce. Lady Petra přistoupila k oknu a zadívala se ven. Nebe bylo bez mráčku, mírný větřík rozhoupal listy na nedalekém dubu a květy růží lemující cestičku k hlavním dveřím se v něm lehce skláněly. Dnešní odpoledne bylo jako stvořené k tomu vypravít se na vyjížďku, *kdyby* ovšem měla koně.

Povzdechla si a vrátila se na svou židli. Zvedla vyšívání, kterému se už nějakou chvíli věnovala. Byl to kapesník pro bratra Reda, hraběte Westrama, jenže zrovna tahle činnost jí připadala nesmírně nudná. Po několika minutách ho opět odložila stranou a vydala se narovnat matčin portrét visící na protější stěně.

„Petro,“ ozvala se její starší sestra, lady Marguerita Saxbyová. „Prosím tě, přestaň tu tak nervózně přecházet. Mně se z tebe začíná točit hlava.“

Petra se kajicně otočila. „Omlouvám se, nechtěla jsem tě rušit.“

Zelenooká Marguerita s kaštanovými vlasy seděla u stolu a procházela doručenou poštu. Jako obvykle

měla své bohaté lokny ledabyly sepnuté pod vdovským čepcem, a ačkoli se na Petru usmála, v očích se jí zračil hluboký smutek. Marguerita od chvíle, kdy ovdověla, nepůsobila jiným než neuvěřitelně smutným dojmem.

Vypadala stejně i ona sama? Přistoupila k zrcadlu visícímu nad krbem a zadívala se na svůj odraz. Na rozdíl od starších sourozenců zdědila podobu po matce; měla modré oči a světlé vlasy. Působila smutně?

Po chvíli přivřela oči, aby se na sebe nemusela déle dívat a přemítat, zda tak opravdu vypadá. Bylo to zvláštní. Zpočátku možná cítila jistý žal. Vždyť to vlastně byla částečně i její chyba, že měli s Harrym tak zuřivou roztržku.

Zpočátku jejich manželství byla prvních několik měsíců hodně šťastná. Jenže štěstí vystřídal šok, jakmile zjistila, že Harryho začala jeho novomanželka poměrně brzy nudit a hledal si povyražení někde úplně jinde. Kdyby bývala byla typickou manželkou patřící mezi ty z vysoké společnosti, zálety by mu tolerovala a vůbec by si jich nevšíkala, protože takové věci přece dělal každý moderní manžel. Bohužel ona byla z jiného těsta. Tolik ji jeho zrada zasáhla, že nedokázala mlčet. A čím více si stěžovala, tím hůř se k ní Harry choval. Během poslední hádky ho dokonce obvinila z toho, že už ji nemiluje. Zakřičel na ni, že ji nemiloval *nikdy* a že se s ní oženil jen proto, že na tom trval jeho otec.

Řekl jí, že ona je jen malá hloupá holka, která mu zničila život.

Bolest, která ji zasáhla, ji úplně ochromila a nebyla schopná slov. Potom si pamatovala jen to, jak se

Harry sebral a vyrazil bojovat s Francouzi. Nejhorší však byla skutečnost, že k tomu přemluvil i jejího bratra a švagra. Nejen že jí Harry zlomil srdce, její hloupá naivita stála navíc i životy manželů jejich sester.

Odvrátila se od zrcadla na druhou stranu.

„Nemáš třeba nějaké zašívání?“ zeptala se jí Marguerita.

„Už mám všechno hotové.“

„A co práce na zahradě? Není tam potřeba něco udělat?“

Petra zavrtěla hlavou. „Vždycky, když vezmu do ruky lopatku, nebo chci začít s pletím záhonů, objeví se Jeb a začne to dělat místo mě. Zdá se, že mu Red dal jasné pokyny, co by měla, nebo neměla dělat dáma. Musím se ti přiznat, že se mi upřímně stýská po vyrábění klobouků.“

„Tak si udělej jeden pro sebe,“ navrhla jí dobrušně Marguerita.

„To je něco jiného,“ namítla Petra. „Kromě toho mám víc klobouků, než kdy stihnu unosit. Připadám si jako budižkničemu.“ Sestry si nějakou dobu docela slušně vydělávaly na živobytí právě prodejem klobouků, než se to ovšem dozvěděl jejich bratr Red a zakázal to. Byl zděšený, když zjistil, že jeho sestry jsou poměrně zdatné obchodnice.

Zatím ještě stále dostávaly nějaké peníze za Margueretiny návrhy klobouků, jenže po bratrově naléhání musely obchod prodat a výrobu převzal nový majitel. Dámy z lepších rodin se přece nemohly něčím takovým živit.

Marguerita přejela očima další dopis z hromádky, kterou měla před sebou. „Carrie posílá pozdravy

a píše, že fenka, kterou jí koupil Avery, bude mít koncem listopadu štěňátka. A jestli bychom jedno nechtěly?“

„To je roztomilé. Odepiš jí, že ano.“

Marguerita přikývla. „Je to dobrý nápad. Budeš mít na svých dlouhých procházkách alespoň společnost. Myslím, že přesně tohle potřebujeme.“

Petra se postavila vedle sestry ke stolu a přes rameno četla dopis. „Akorát nepíše, co mají za rasu. Doufám, že to nebude nic velkého.“

„Samozřejmě se jí na to zeptám, až jí budu odepisovat. Máš pravdu, o obrovského psa bych také dvakrát nestála.“ Odložila dopis stranou a otevřela další.

Petra zamířila k pohovce u okna, pohodlně se usadila a prohlédla si mozoly na rukách. Měla je tam díky práci na kloboucích a mizely jen velmi pomalu.

Během posledních několika měsíců se toho u ní změnilo hodně. Jejich ovdovělá švagrová se znovu šťastně vdala, zatímco Petra i Marguerita se nadále vzpíraly bratrovu přání ji následovat a držely si svou nezávislost. Ani jedna z nich se netoužila znovu provdat. Alespoň Petra si byla naprosto jistá tím, že jí to jednou stačilo. Měla zkušenost, že muži dovedli naslibovat všechno možné jen proto, aby dostali, co chtějí, a pak si stejně dělali věci po svém. Když si brala Harryho, byla spíš ještě dítě a měla hodně naivní představy. Na svět se dívala s růžovými brýlemi na očích, a nejspíš proto ji tolik ranilo, když zjistila, že se s ní oženil jen kvůli přání jeho otce. Potřeboval si totiž zajistit vhodné spojení se šlechtickou rodinou. Byla však rozhodnutá svou chybu vícekrát neopakovat.

Marguerita najednou hlasitě zalapala po dechu. „Thrumbyovi prodali obchod.“

„Cože?“ Petra vyskočila a znovu spěchala za sestrou ke stolu.

„Avery přiložil ke Carriině dopisu vzkaz. Podívej. Přečti si ho sama.“

Petra rychle přelétla pohledem několik řádků psaných pevnou mužskou rukou. Thrumbyovi obdrželi nabídku k prodeji od konkurence z Bond Street a s prodejem souhlasili. Nová majitelka přišla s vlastními návrhy a tudíž ty, které tvořila Marguerita, už nebudou potřeba.

„Ještě že jsou ochotní i nadále zaměstnávat ženy z vesnice,“ procedila Marguerita mezi zuby a její hlas zněl rezignovaně. „Kvalita jejich práce je totiž opravdu prvotřídní.“ Vyslala k Petře nepatrný úsměv. „A za to vděčíme tobě, má drahá. To ty jsi je to skvěle naučila.“

„K čertu s tím ale. To je tak nespravedlivé. Vždyť my jsme ten zdroj příjmu potřebovaly, přestože nebyl nijak vysoký.“ Petra se kousla do rtu, když spatřila v Margueritině obličeji bolestný výraz. „Co budeme teď dělat? Asi si půjdeme pro radu k Redovi, že?“

Marguerita potřásla hlavou. „Ne. Zkusíme nejdřív něco vymyslet samy. A než na to přijdeme, musíme se prostě uskromnit.“

Už tak byly opatrné na každou penny, kterou vydaly. „Kéž bych nám dokázala nějak pomoci.“

Marguerita našpulila ústa. „Zkusíme nejíst tolik masa. Je tak drahé...“

„O tom Red nebude chtít vůbec slyšet. Jinak to pro něj bude dokonalá záminka k tomu, aby nás zase začal tlačit do manželství.“

Marguerita zbledla. „Máš pravdu, na tohle by brzy přišel. Musím se pokusit vymyslet jiný způsob, jak si

zvýšit příjmy. Už před časem mě napadlo poslat několik mých obrázků do různých nakladatelství. Někdy přece shánějí ilustrátory pro své knížky. Mohla bych je zkusit oslovit pod nějakým uměleckým jménem.“

Petra přikývla. „To je výborný nápad!“ Pak si vzpomněla na něco, co ji zaujalo cestou do vesnice. „A já bych se mohla zabavit tím, že natrhám ostružiny a udělám z nich džem. Ve spízi máme přece spoustu cukru.“

Marguerita se na ni vděčně usmála. „Skvělá myšlenka! Dostatečná zásoba zavařenin nám pomůže přečkat dlouhou zimu.“

Přesto jen se zavařeninami by nevydržely. Ale Petra myslela i na tohle. Venkov byl přece plný zdrojů potravy, které byly zdarma, jen člověk musel vědět, kde má hledat. Ostružinami to pouze začínalo.

O pár minut později vyzbrojená starým slaměným kloboukem, proutěným košíkem a zástěrou, kterou si pro jistotu přehodila přes své nejstarší mušelinové šaty, už Petra mířila z domu ven.

Mírný větřík příjemně ochlazoval stále ještě teplé sluneční paprsky a ona kráčela pohupujíc košíkem v ruce vesele k ostružiníku, který ji utkvěl v paměti. Byl tak rozložitý, že zasahoval téměř do poloviny cesty. Byl doslova obalený obrovskými černými plody pod jejichž tíhou se mu větve skláněly téměř až na zem.

Ty nejlepší a největší byly bohužel na druhé straně od cesty, což znamenalo, že pokud na ně bude chtít dosáhnout, bude se muset prodírat hustým křovím.

Znejistěla. Když jela kolem bryčkou, nepřipadaly jí tak nedosažitelné.

Navíc druhá polovina keře rostla v houští, za nímž začínala hranice panství Longhurstových. Ale měla by se tím trápit? Vždyť u Longhurstů nikdo nebydlel od té doby, co se společně se sestrami vrátila před více než rokem do Westramu. Navíc se mezi místními povídalo, že současný hrabě Longhurst bojuje v Evropě a na zdejším panství mu ani trochu nezáleží. Takže vlastně neexistoval nikdo, kdo by jí mohl vyčinit, že vstupuje tam, kam nemá. Navíc, on tyhle ostružiny jistě vysadit nedal, takže byly v podstatě součástí okolní přírody.

Rychle se rozhlédla po silnici, vyhrnula si sukně, prolezla na druhou stranu a překročila nízký dřevěný plot ohraničující Longhurstovo panství.

Cítila, jak se jí trny zapichují do šatů, ale nedbala vlastního nepohodlí a dál si razila cestu; košík držela před sebou jako štít. Netrvalo dlouho a měla ho plný nádherných lesklých ostružin a cítila, jak je těžký. Utrhla si jednu ostružinu pro sebe, dala ji do úst a vychutnávala lahodnou chuť, která se jí rozplynula na jazyku. Přesně zralé na džem. Aby se ujistila, ochutnala ještě jednu.

Zničehonic zaslechla, jak za ní hlasitě odfrkl kuň. Ozvalo se i cinkání otěží. Rychle se otočila.

Ze sedla mohutného hnědého koně si ji prohlížel světlovlasý muž. V obličeji měl pobavený výraz. Sklonil se, aby na ni lépe viděl, a přejel ji pohledem od hlavy až k patě.

Podívala se dolů a okamžitě zrudla. Zapomněla totiž na to, že si vykasala sukně a tím pádem se mu naskytl pohled na její punčochy plné trnů z ostružiny. Okamžitě si nohy zakryla.

Jakmile k němu opět zvedla pohled, neušlo jí, jak

mu zajiskřily modré oči a kolem úst se objevil okouzlu-
jící klukovský úsměv. Takový, díky němuž mu kaž-
dá žena musela všechno odpustit.

Divoce se jí zhoupl žaludek. Snažila se nevíšmat
si toho. Harry totiž míval stejný úsměv ve tváři po-
každé, když se někam zatoulal. Jako svobodná dívka
tento druh úsměvu zbožňovala, později ho však jako
manželka začala nenávidět. Pochopila, co znamená,
a že se jí Harry tím úsměvem snažil jen naznačit, že
se v podstatě nic vážného nestalo.

Ne, úsměvům a slibům džentlmena, ať byly jakkoli
okouzlující či upřímné, se zkrátka nedalo věřit. Po-
dařilo se jí vyloudit na tváři zdvořilý výraz a udělala
před ním pukrle. „Dobré odpoledne, pane.“

„Dobrý den i tobě, děvče.“ Měl hluboký, příjemný
hlas. „Mohu se tě zeptat, co tady děláš?“

Děvče? Vzadu na krku se jí zježily chloupky. „Co
myslíte, že tady asi dělám? Vy nemáte oči? Trhám
ostružiny.“ Zatraceně. Možná neměla být tak příkrá.

„*Moje* ostružiny,“ podotkl stále s úsměvem na
rtech.

Bože. Zamrkala. „Pak tedy musíte být lord Long-
hurst.“

„Přesně tak.“ Nepatrně sklonil hlavu.

Takže potulný hrabě byl konečně zpět. „Víte, pane,
ten keř sice roste na vašem pozemku, ale protože ros-
te divoce bez pomoci vašich zahradníků, dalo by se
říct, že vlastně nemá konkrétního majitele.“

Zamračil se. „Patříte mezi mé nájemce?“

Tak on se domníval, že je patrně manželkou někte-
rého z jeho farmářů. To snad není možné. Nemohla
si ale přece na trhání ostružin obléknout své nejlepší
šaty? Na okamžik zvažovala pokušení skrýt před ním

svou identitu, ale protože neznala jeho povahu, raději tu myšlenku opustila. Na první pohled sice působil okouzlejícím dojmem, byl i velice pohledný, jenže ona už moc dobře věděla, že se člověk nedá soudit jen na základě vzhledu. Navíc by to pro ni mohlo být v budoucnu ponižující, kdyby se setkali v jiném prostředí a za jiných okolností, a on ji usvědčil ze lži.

„Ne, pane. Nepatřím k vašim nájemcům. Jsem lady Petra Davenportová. Bydlím ve Westram Cottage. A jsem ráda, že jsem měla možnost vás poznat, lorde Longhurste.“ Udělala další pukrle. Na formální seznámení by to mohlo takto stačit.

Smekl klobouk a vyslal k ní další podmanivý úsměv. „Takže jsme sousedé. Prosím, klidně si natrejte tolik ostružin, kolik potřebujete.“

Cožpak mu právě nevysvětlila, že ten ostružiník není tak úplně jeho? Sladce se na něj usmála. „Jak sám vidíte, už mám plný košík.“ Pak se zamračila. „Kromě toho se domnívám, že by vám místo zběsilého cválání po venkovských cestách a dohadování se o pár ostružin prospělo věnovat trochu péče vašemu sídlu. Měl byste si dát panství do pořádku,“ pronesla a mávla rukou kolem sebe.

Pobavený výraz mu z obličeje rázem vyprchal. Proboha. Proč si jen pustila pusu na špacír, když jí bylo jasné, že se hrabě vrátil nejspíš proto, aby si panství převzal? Kdyby to byla věděla před čtvrthodinou, nikdy by na jeho pozemky nevstoupila. Už otevírala ústa, aby se za svou prostořekost omluvila, ale hrabě se nepatrně poklonil ze sedla.

„Ano, je to přesně tak, jak říkáte, madam. Mám tady spoustu práce, která si žádá moji pozornost. Přeji vám hezký den.“

Pobídl koně, zvíře se poslušně otočilo a vzápětí jí dusot kopyt zmizel v dáli.

Petra sledovala jezdce v sedle a nemohla neobdivovat jeho skvělý styl jízdy. Vypadal na koni opravdu nádherně. Ale ne. Tak o něm nesmí uvažovat. Rychle ze sebe setřásla tok nových myšlenek. Byl to prostě nyní jejich nový soused a ona se s ním seznámila za ne úplně obvyklých okolností.

Začala se prodírat keři zpět na silnici a slyšela, jak se jí někde něco trhá. Ještě že si vzala přes šaty zástěru. Bude ji sice muset zašít, ale alespoň bude mít nějakou zábavu, než se jí uvaří džem. Doufala, že bude mít spoustu práce a nezbyde jí čas na přemýšlení o pohledném obličejí a okouzlujícím úsměvu nového hraběte. Takové úsměvy nikdy nepřinesly nic dobrého, jen potíže a zlomená srdce. Přesto se nemohla zbavit dojmu, že jí ta první lekce s Harrym nestačila.

Dobrý Bože, vždyť on může být klidně ženatý! Muž přece nepřestane okouzlovat ženy jen proto, že má doma manželku. To by přece zrovna ona měla vědět nejlépe.

Nazval ji děvčetem! Ethana polilo horko. Jenže jak měl poznat, že má před sebou dámu? Neměla na sobě jedinou stužku ani volánek. Byla doslova zamotaná v keři ostružin, nohy ukazovala celému světu a po plných rtech jí stékala tmavě červená šťáva. Na první pohled vypadala jako venkovská holka, co se nebrání dovádění.

Měl obrovské štěstí, že neslezl z koně a nepokusil se ta šťavnatá ústa políbit. Ne že by právě tohle míval ve zvyku, nikdy ho vlastně nic podobného nenapadlo. Jenže dnes cítil nesmírné pokušení, které

si nedokázal dobře vysvětlit. Naštěstí ho kousavé poznámky té mladé dámy vrátily zpět na zem a připomněly mu, že i když ho přitahovala, byl v první řadě důstojníkem, džentlmenem a hrabětem, jenž má spoustu povinností vůči králi, celé zemi a svému rodnému jménu.

Přesto ta žena kolem sebe šířila roztomilé kouzlo... Zamrkal. Měla ostrý jazyk a on si uvědomil, že si její výtky zasloužil. Nepochybně jí neušlo, jak okatě si prohlížel její štíhlé nohy, na které mu nevědomky poskytla výhled. Jenže on zrovna teď nepotřeboval v životě žádnou mladou ženou, ať už by byla obyčejná nebo ze šlechtické rodiny.

Na druhou stranu si nemohl nepomyslet, jaká dáma by si na venkově troufla vyjít na procházku ven sama bez doprovodu služebné?

K čertu. Za běžných okolností by ho jistě ani nenapadlo chtít ji políbit. Služba v armádě mu na něco takového neposkytovala prostor a ženy mu starosti opravdu nepůsobily. Několikrát se mu podařilo dostat se domů, to se rád rozptýlil, ale pak mu začala věnovat pozornost Sarah. Její manžel padl a ona zůstala na Pyrenejském poloostrově coby společnice své sestry, jejíž muž patřil mezi jeho důstojníky. Sarah v něm začala probouzet pocity, o nichž se domníval, že je v sobě díky těžkostem z dětství dávno pohřbil. Najednou měl zase dojem, že někoho zajímá a ten zájem je zasloužený. Jeho rodiče se nikdy takto nechovali. Oba se starali vždy jen a pouze o sebe a byli příliš zaneprázdněni na to, aby se snažili porozumět jejich jedinému dítěti.

Když mu Sarah vstoupila téměř před rokem do života, věnovala mu spoustu pozornosti. Dokonce by

se odvážil tvrdit, že ho i milovala, přestože on ten cit nikdy sám nepoznal. Nemohl popřít, že ho zaujala, jenže netrvalo dlouho a on pochopil, že její náklonnost není taková, jak se původně domníval.

Měl obrovské štěstí, že mu jeden spřátelený důstojník prozradil, jak nechtěně vyslechl Sarahin rozhovor s její sestrou. Tvrdila, že život hraběnky pro ni bude jako stvořený. Prý se jí bude moc líbit, až ji lidé budou oslovovat jako hraběnku Longhurstovou a bude příjemné využívat všech výsad, které s sebou hraběcí titul přináší. Přestože to bude pochopitelně obnášet další sňatek. Jeho přítel si ho potom vesele dobíral, jaký má díky svému titulu úspěch u žen.

Ethan však okamžitě prozřel a v poslední chvíli se stáhl. Kdyby totiž jejich vztah se Sarah zašel ještě o kousek dál, jeho čest by mu velela stanout vedle ní u oltáře. Měl opravdu ohromné štěstí, že před ní unikl.

Cítil, jak mu v krku začala narůstat hořkost. Jak mohl dopustit, že pod všemi těmi úsměvy, které mu Sarah neustále věnovala, nepoznal přetvářku? Proč neviděl pravdu? Bylo to poprvé, co se ho nějaká žena snažila lapit do svých sítí a kdyby nebylo přítele, mohlo to být také naposledy. Na druhou stranu po několika týdnech, během nichž si myslel, že začíná cítit něco jako okouzlení, se dostavil zvláštní pocit. Ethan pochopil, že mu v životě něco chybí. A zřejmě to byl pravý důvod toho, proč se dnes tak rozněžnil při pohledu na první pěkné děvče, které mu po návratu do Anglie zkřížilo cestu.

K čertu! Cožpak neměl dost jiných starostí? Neměl si snad zvykat na své nové postavení a z něj plynoucí povinnosti a nebýt u vytržení z plných rtů umazaných

od ostružin? Vždyť ještě nedávno ani neměl ponětí, že je dědicem hrabství. Teprve když obdržel dopis od právníka, jehož najala vzdálená sestřenice, dozvěděl se, že něco takového je skutečně možné díky linii jeho prapradědečka.

Bylo to celé značně složité, ale zjistilo se, že jeho pradědeček si po svatbě vzal manželčino jméno, aby společně mohli později zdědit bohatství patřící její bohaté rodině vlastníci doly v Cornwallu. Trethewyovi měli samé dcery a doufali, že se jedna z nich vdává za pravého šlechtice. Bohužel, časem se z pradědečka vyklubal hazardní hráč, jenž většinu nově nabytého majetku rychle prohrál. Díky tomu pak obě rodiny přerušily veškerý kontakt. Ethan věděl, že kdyby byl jeho otec býval tušil, že je spřízněný s hrabětem, jistě by se toho pokusil nějak využít.

Ovšem jakmile se Ethan dozvěděl, že zdědil titul, stále svůj návrat do Anglie odkládal. Armáda byla celý jeho život. Nic jiného v podstatě od mládí neznal. Nikomu se se svým dědictvím nesvěřil, přesto se ta zpráva musela nějak donést k uším Sarah. Byl si jistý, že neváhala ani minutu a od první chvíle se mu snažila vnutit pocit, jak moc jí na něm záleží. A jistě si dávala velký pozor na to, aby se před ním o jeho titulu ani jednou nezmínila.

Když se díky příteli dozvěděl, o co jí doopravdy šlo, rozhodl se rychle.

Ta vzdálená sestřenice, lady Frances, totiž zároveň poslala dopis i samotnému Wellingtonovi a ptala se generála, proč stále drží na bojišti hraběte Longhursta, když ten má spoustu jiných povinností doma v Anglii.

Ethan sám nemohl uvěřit svým očím, když potom

Wellington osobně trval na tom, aby se co nejdříve vrátil domů a převzal zodpovědnost nad svým panstvím. Přesto byl Ethan rozhodnutý, že jakmile tady dá všechno do pořádku, vrátí se zpět do armády a bude dělat to, na čem záleželo nejvíc. A to byla válka s Francouzi.

Cválal po příjezdové cestě Longhurstským parkem a mezi vysokými stromy už viděl impozantní staré sídlo. Jeho nálada ještě o něco klesla a on se zachmuřil. Předchozí hrabě zanechal panství v příšerném stavu. Stačilo se podívat na hromadu nezaplacených účtů, které mu předložil hned po příjezdu jeho nový sekretář. V obličejí toho muže se zračil výraz blížící se katastrofy.

Samé papírování. Jak jen tohle Ethan nenáviděl. Přesto se každý den kousek po kousku posouval dál odhodlaný nastolit zde nějaký řád a pravidla.

Ve stájích podal Jackovy otěže O'Clearymu. Pohledný černovlasý Ir přivřel oči a zadíval se Ethanovi do obličjeje. „Co vás dnes tak rozpálilo?“

Ethana jeho otázka udivila. Nikdy před nikým nedával najevo své rozladění. Byl přece dospělý, dovedl se ovládat a věděl, že kdyby tomu tak nebylo, mohl by napáchat spoustu škody. I proto se kdysi rozhodl pro kariéru v armádě. Vyslal k O'Clearymu přísný pohled a doufal, že ho odradí od dalších otázek, jenže ten na něj stále pevně hleděl.

Ethan nevěděl, kdy a jak se to vlastně seběhlo, ale vnímal O'Clearyho spíš jako přítele než sluhu. Oba byli podobného věku a Ethan O'Clearyho obdivoval za to, jak skvěle to uměl s koňmi. Líbila si mu i jeho vnímavost a čistá upřímnost.

Ethan si povzdechl. „Cestou zpátky jsem potkal

dámu. Nejprve jsem si myslel, že je to nějaká děvečka nebo služka, která mi krade ostružiny.“

„Vaše ostružiny, říkáte? Od kdy vám na něčem takovém sejde, vždyť je to plevel?“

Od chvíle, kdy mu překrásná mladá dáma s ústy červenými od ostružin popletla hlavu. „Trhala je na mém pozemku.“

„Aha.“ O’Cleary poplácal Jacka po krku.

„Aha?“

„A kdo to byl?“

„Lady Petra Davenportová. Bydlí ve Westramu.“

O’Cleary přivřel oči. „Máte na ni chuť, vidíte?“

Ethan na něj zlostně pohlédl. I kdyby měl na lady Petru chuť, což ostatně nemohl sám před sebou popřít, a koneckonců který muž by ji neměl, když byla tak nevýslovně krásná, žádný hlubší zájem by o ni jevit nechtěl. „Takhle se o dámě nemluví.“

O’Cleary udiveně zdvihl obočí. „A ještě se tu dámu snažíte chránit?“

To určitě. Tahle dáma od něj jistě žádnou ochranu nepotřebovala. „Džentlmen musí chránit všechny dámy,“ podotkl vyhýbavě.

„Aha.“

Jak je možné, že ho O’Cleary dokázal najednou tak snadno rozčítit? „Necháš tady toho koně stát celý den? Nebo se o něj postaráš?“

O’Cleary se usmál, v modrých očích se mu objevil přátelský výraz, zasalutoval a odvedl Jacka pryč.

Ethan zamířil do domu. Cestou myslel na pár dokonale tvarovaných nohou a nemohl se při tom neusmívat. Pak ovšem zakopl o jeden ze srolovaných koberců. Jeho pracovna stejně jako zbytek domu byla přeplněná kusy nábytku. Židle byly vyskládané na

sobě, stoly a stolky zrovna tak. Na podlaze se vršily stohy prastarých novin a časopisů a člověk se mezi tím jen těžko pohyboval. Poslední hrabě byl něco jako straka obecná; rád sbíral všechno. Ethanovi to připadalo směšné.

Tiše zaúpěl. Vůbec ho nebavilo být hrabětem. Odložil si kabát, vyhrnul rukávy, sehnul se ke koberci, díky němuž zakopl a hodil si ho na rameno. Rozhodl se odnést ho do stodoly.

Připadalo mu to jako dobrý způsob, jak se rozptýlit, než se opět ponoří do nudného papírování. A za pár hodin si snad udělá v pracovním dost místa na to, aby konečně viděl podlahu.

Ethan seděl v přední lavici v kostele St Bartholomew's a cítil, jak na něj po celou dobu mše mířil nepočítaný zvědavých pohledů. Jako důstojník byl na pohledy svých mužů zvyklý, jenže ty dnešní byly úplně jiného druhu. Nejen že si ho hodnotily, on z nich cítil naději. Počítal s tím, že mnozí se s ním budou chtít osobně pozdravit venku, až mše skončí. Usoudil, že se bude muset obrnit trpělivostí a pokusí se nasadit svůj nejmilejší úsměv, přestože by se nejraději co nejdříve vrátil domů.

To by však nebylo vůči sousedům přátelské. Přestože se nechtěl zdržovat déle, než bylo nezbytně nutné, během služby v armádě se naučil jednu důležitou věc. A tou bylo se za každých okolností snažit co nejvíce přiblížit místním zvyklostem.

Pochopitelně, zdejší vikář ho poctil svou návštěvou hned druhý den poté, co se objevil na Longhurstu. A ten dobrý muž mu neopomněl naznačit, že povinností hraběte je jít místním lidem příkladem

a každou neděli se ukázat v kostele. Ethan samozřejmě souhlasil, protože v armádě tomu nebylo jinak. I tam museli jít důstojníci příkladem nižším šaržím.

Vikáře jeho odpověď nesmírně potěšila a úplně se rozzářil. Dodal, že pokud by si hrabě chtěl předplatit místo v přední lavici, bylo by to více než vhodné. Prý je to mnohaletá tradice v jeho rodině. Vzápětí Ethan bohužel zjistil i to, že kromě platby na rok dopředu musí zaplatit i za uplynulých patnáct let, neboť jeho předchůdce odmítal mít se St Bartholomew's cokoliv společného.

Ethan měl předchozího hraběte plné zuby.

Samozřejmě, že vikáři dluh vyrovnal a snažil se učinit to s co možná nejvyšší noblesou, přestože spolkl značnou část jeho platu z armády. Pomalu začínal pochybovat o tom, že v papírech předchozího hraběte objeví alespoň nějaký malý zlatý důl. Přesto zachovával chladnou hlavu a věděl, že na panství je stále několik platících nájemců. Potřeboval zjistit, kolik platili, a zda je částka odpovídající a dostačující.

Kázání skončilo a lidé se začali rozcházet. Rozhlížel se kolem sebe a neušlo mu, že počet žen v kostele o dost převyšoval počet mužů. Zamračil se. Proč tomu tak je? Netrvalo dlouho a zachytil pohledem jednu konkrétní ženu, lady Petru. Měla na sobě šaty podle poslední módy, hezký kabátek a zajímavý klobouček, díky němuž vynikla modrá barva jejích očí. Hlavu nesla vysoko a z její drobné postavy vyzařovala síla a sebevědomí. Možná to bylo tím, že se u ní zastavil pohledem, protože patřila mezi jednu z mála přítomných, které tady už znal. I když jejich seznámení proběhlo poněkud netradičně. Vybavil se mu pohled na kotníky a malá chodidla a stejně tak se mu

do paměti vryl i její pěkný obličej. Nepopře lady Petra, že už se znají? Nebyl si tím jistý, vždyť se k němu u toho ostružiníku nechovala zrovna přátelsky.

Počkal, až na něj přijde řada a prohodí pár slov s vikářem. Ten hovořil s každým, kdo už stál venku před kostelem na prostranství ozářeném sluncem. Zdejší vikář mu vzhledem připomínal spíš mnicha než kněžího anglikánské církve. Jeho plamenné kázání se dnes týkalo démonů opilosti.

„Bylo to hezké kázání, vikáři,“ pronesl Ethan, když si společně podali ruce.

„Jen je škoda, že ti, kdo potřebují slyšet Boží slova, mají dost často uši zavřené.“ Reverend Beckridge se nepatrně usmál. „Ale to nevadí. Jsem moc rád, že jste tady, pane. Dovolte, abych vás představil ostatním.“

„Rád bych se seznámil i s dalšími majiteli pozemků v této oblasti,“ řekl Ethan.

Beckridge se zamračil. „Bohužel, majitel největšího panství ve zdejších okolí, lord Compton, navštěvuje kostel v Ightamu. Patří mu sice pozemky v mé farnosti, jenže z domu to má do tamního kostela blíž.“ Povzdechl si. „Nemám mu to za zlé, ale domnívám se, že by St Bartholomew's prospěla i podpora z jeho strany.“

„Já bych na své pozemky rád najal nějaké další rolníky na farmu. Jsou tu mezi přítomnými i nějakí farmáři z okolí?“

„Jsou, pane. Ale sám brzy zjistíte, že i oni mají nedostatek zaměstnanců. Může za to válka a pak také lépe placená práce v továrnách na severu... Ale nejprve mi dovolte seznámit vás s dvěma ovdovělými dámmami, které se nedávno vrátily do Westramu. Jsou to lady Petra a lady Marguerita, sestry lorda Westrama.“

V minulém roce obě způsobily docela velký rozruch, když uspěly se svým podnikáním.“

Lady Petra byla vdova? Tak mladá?

Vzápětí už Ethan krácel s vikářem k malé skupince žen shromážděné na konci cesty vedoucí k hlavní silnici.

Přímo uprostřed stála lady Petra, na rtech měla zářivý úsměv a zdálo se, že si vychutnává sluneční paprsky, které snad svítily jen kvůli ní. Neušlo mu, jak jí úsměv ve tváři nepatrně ztuhl, jakmile zahlédla, kdo k nim přichází. Zřejmě se chtěla obrnit před nevyhnutelným setkáním.

Vikář postupně představil všechny dámy včetně jeho manželky. Byla to dáma s kulatým obličejem a přísným pohledem v očích. Zvědavě si manžela prohlížela.

„My už se s lordem Longhurstem známe,“ prohlásila lady Petra s vyzývavým výrazem v očích. „Seznámili jsme se nad košíkem ostružin.“

Místo toho, aby navázal hovor podle pravidel o bezpečných tématech, jako bylo počasí anebo poslední zprávy, zjistil, že má v hlavě doslova prázdno. Nebyl schopen ničeho jiného než se upřeně dívat na její smyslné rty. Jen s obtížemi se přinutil odpovědět. „To je pravda, ano.“ Věděl, že to neznělo zrovna přátelsky.

Neušlo mu, že se jí úsměv ze rtů poněkud vytratil.

Lady Marguerita, o dost vyšší dáma v jednoduchých šatech s kaštanovými vlasy a zelenýma očima vypadala zmateně. „Setkali jste se nad... Ale Petro, vůbec ses doma nezmínila, že jsi lorda Longhursta potkala, když jsi byla na ostružinách.“

Lady Petra se sladce usmála. Možná až příliš

sladce, jako kdyby se bála, aby před ostatními dáma-
mi nezačal líčit, za jakých okolností jejich seznámení
proběhlo. „Úplně jsem na to zapoměla.“

Ethan zamrkal. Jestli chtěla zapomenout, proč
o tom mluvila tedy dnes? To byly zkrátka ženy. Těm
nebylo snadné porozumět.

„Máte mé svolení přijít si nasbírat moje ostružiny,
kdykoli se vám bude chtít, lady Petro.“

Lady Petra zdvihla obočí a připomněla mu tím, co
už dříve zmiňovala, totiž že nejsou jeho a nepotře-
buje na ně mít jeho svolení. „To je od vás nesmírně
laskavé, vaše lordstvo.“ Udělala pukrle. „A jestli nás
nyní omluvíte, lorde Longhurste a pane vikáři, musí-
me spěchat, abychom nepřišly pozdě na oběd.“

Zatímco se její sestra tvářila překvapeně, vzala
ji za ruku a společně mířily k bryčce tažené poní-
kem. Nastoupily a Ethan sledoval, jak odjíždí. Jedna
drobná, světlovlasá, půvabná, oblečená ve stužkách
a voláncích, a druhá elegantně rezavá, vysoká, ve
střídmých šatech. Obě přitažlivé, ale každá jiným
způsobem.

„Taková škoda,“ ozvala se vikářova manželka.
„Ovdovět v tak mladém věku.“

„Ta válka připravila o život mnoho mladých
mužů,“ pronesl vikář.

„To mě mrzí.“ Co jiného taky mohl Ethan říci?

„Tak pohledné dámy určitě nezůstanou svobodné
dlouho,“ dodala paní Beckridgeová a významně po-
hlédla na Ethana.

Mile se na ni usmál a dělal, že její poznámku ne-
slyšel. I Sarah byla další z řad vdov, které se kvůli
válce ocitly v chudobě a rychle hledaly náhradu za
zesnulého manžela. Rozdíl by snad jedině v tom, že

když se s ní seznámil, nebyla zapletená do keře ostružiníku, ale zvrtila si kotník a narazila do něj na tanečním parketu.

Nebyl blázen, aby podruhé podlehl pěknému kotníku. Vybere si nevěstu podle sebe. Navíc lady Petra měla patrně hodně ostrý jazyk, což k přednostem manželky rozhodně nepatřilo. Kromě toho, až se jednou bude ženit, zvolí si spolehlivou a důvěryhodnou ženu, která se nebude neustále dožadovat jeho pozornosti a nebude chtít rozebírat své potřeby a rozmary. Měl by to být zároveň někdo, kdo by dokázal převzít zodpovědnost za vedení panství tady v Anglii, aby se on mohl vrátit ke své kariéře v armádě. Tam totiž byl jeho skutečný život.

„Ty si *doopravdy* myslíš, že bych měla lordu Longhurstovi donést nějaký džem?“ Petra se spokojeně zadívala na řádku vyrovnaných skleniček, které Marguerita před pár dny sama naplnila.

„Přesně to si myslím.“ Marguerita se zamračila. „Vždyť to ostatně byly jeho ostružiny, ne? A tak by to byla slušnost. Navíc není moudré riskovat, že bychom si našeho souseda něčím proti sobě popudily.“

Margueritu nepotěšilo, když se dozvěděla, jak se sestra s novým hrabětem Longhurstem seznámila.

Jenže Petra se s ním znovu potkat nechtěla. Jeho úsměv sice působil docela přátelským dojmem, ona se nemohla zbavit pocitu, že své pravé city držel před okolním světem v sobě. Připadalo jí to odtažitě, jako by pro něj snad společnosti ostatních lidí nebyla vítaná. Na druhou stranu nemohla popřít, že byl nesmírně přitažlivý. Jeho vzhled jistě zaujal nejednu ženu. „Ty děláš z komára velblouda, Marguerito. Vždyť

ostružiny rostou divoce. A kdybych je trhala ze strany od silnice, nemohl by říct proti ani slovo.“

Sestřiny oči se rozšířily zděšením, když slyšela, s jakým západem Petra mluví. „Jenže ty jsi je netrhala od silnice. Ty jsi mu vlezla na pozemky.“

Petra si odfrkla. „No dobrá, tak já mu jednu skleničku odnesu.“

„Dvě budou lepší.“

„Dvě? Po tom všem, co jsme s tím měly za práci?“

Marguerita si povzdechla. „Tak dělej, jak myslíš. To ostatně děláš celý život.“

Petra ztuhla. Sestřina slova ji zabořila. Její sourozenci si ji často dobírali a škádlili poznámkami, že je benjamínek rodiny a je rozmazlená. Nikdy ji nenapadlo, že by to mohli myslet vážně. „Co to má znamenat?“

Marguerita potřásla hlavou. „Nic to neznamená, omlouvám se. Nejsem dnes nějak ve své kůži.“

Petra si sestru pozorně prohlédla. Marguerita byla bledá a působila vyčerpaně. Okamžitě zalitovala, že na ni nebyla úplně milá. „Rozbolela tě hlava?“

Marguerita si přitiskla prsty na spánky a poněkud mdle se usmála. „Mám dojem, že se přižene bouřka.“

Petra vyhlédla z okna kuchyně do zahrady, kde Jeb zarputile okopával motyčkou řádky zelí. Na obloze bylo jen několik bílých mráčků, ale Marguerita mívala k bolestem hlavy před bouřkou sklon hodně často. Možná se počasí opravdu ještě změní. „Běž si lehnout, donesu ti obklad.“ Usmála se a dodala: „A hned potom odnesu lordu Longhurstovi dvě skleničky našeho dokonalého džemu. Vůbec nepochybuju o tom, že díky němu trochu roztaje.“

„Požádej ho, aby se u nás někdy odpoledne zastavil na čaj.“